

Alles is licht.

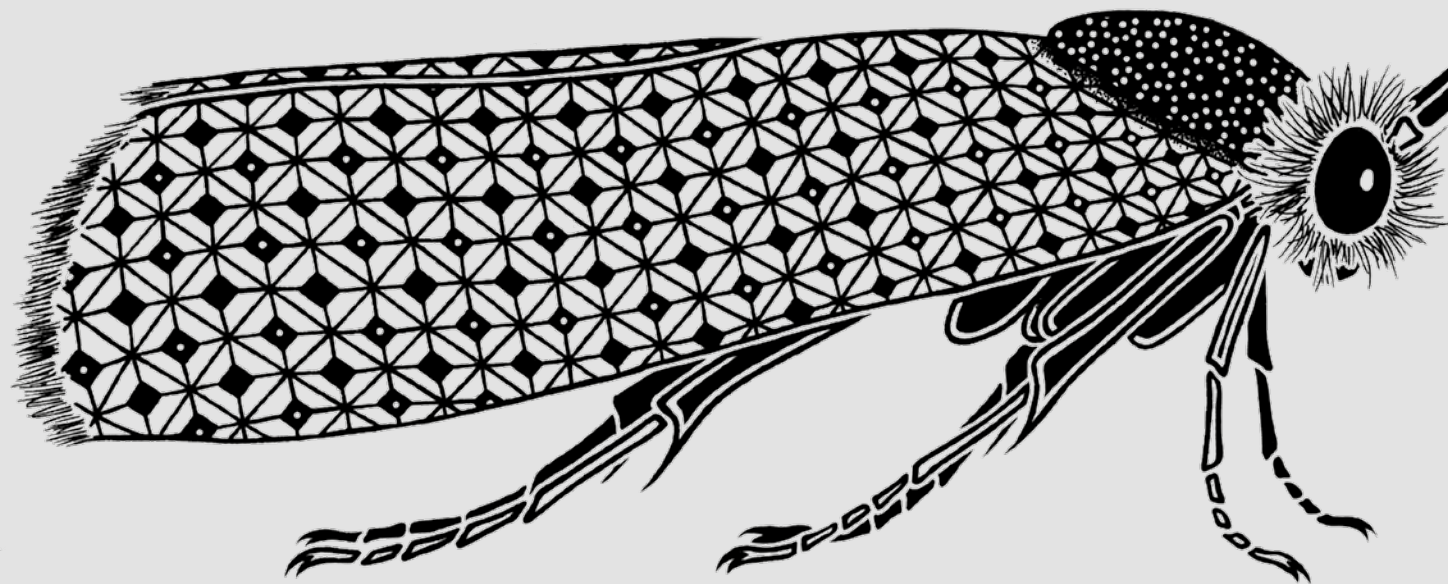
– Amenra

Inhoud

Kraakcicade 7

Weegbree 39

Korenbloem 57

Kraakcicade

Jarenlang sluimert deze zangcicade als larve onder de aarde, onzichtbaar voor het oog van de wereld. In het duister krioelt ze tussen plantenwortels, voedt ze zich in stilte, groeit, wervelt en vervelt. De kraakcicade ondergaat een sluipende gedaantewisseling, talloze onzichtbare transformaties leiden tot het moment van ontwaken. Ze wrikt zich los uit het donker, breekt door het oppervlak, en ruilt haar onderaardse bestaan voor een kortstondig leven in het licht. Slechts enkele weken leeft ze als volwassen dier, onopvallend versmolten met de beschutting van boomschors.

Vanaf dat moment resoneert een koor van monotoon, bezwerend gezoem in de zomerlucht. Het geluid wordt voortgebracht door het met lucht gevulde achterlijf van de cicade en dient tot het verleiden van een partner.

Maar ook dit menuet kent zijn einde. Na jarenlang ondergronds te leven dient de kraakcicade in zijn korte leven bovengronds als voedsel voor gaaien en andere vogels.

Donker is een buigzaam begrip. Soms bondgenoot, soms vijand. Een ode aan het krioelen en de rijkdom van het duister.

Een rustpunt

even lankmoedig
als nachtgloed. Later

zullen we
het erover hebben.

Dat zal dan draaglijk zijn.

Op zoveel plaatsen is een pantser
onverstaanbaar.
Je buigt je over het broze
lichaam binnenin.
Het zorgt voor troost.
Weten dat het teder geknede
weke vlees
meer deelt
dan het zeggen kan.

TREK

wenk een kleine rietgans
vat haar reis aan

in de ruimte van de kamer
is verbeelding vliegen

berust in het membraan
tussen aarde en veer

koester het zwermen
bezing de utopie

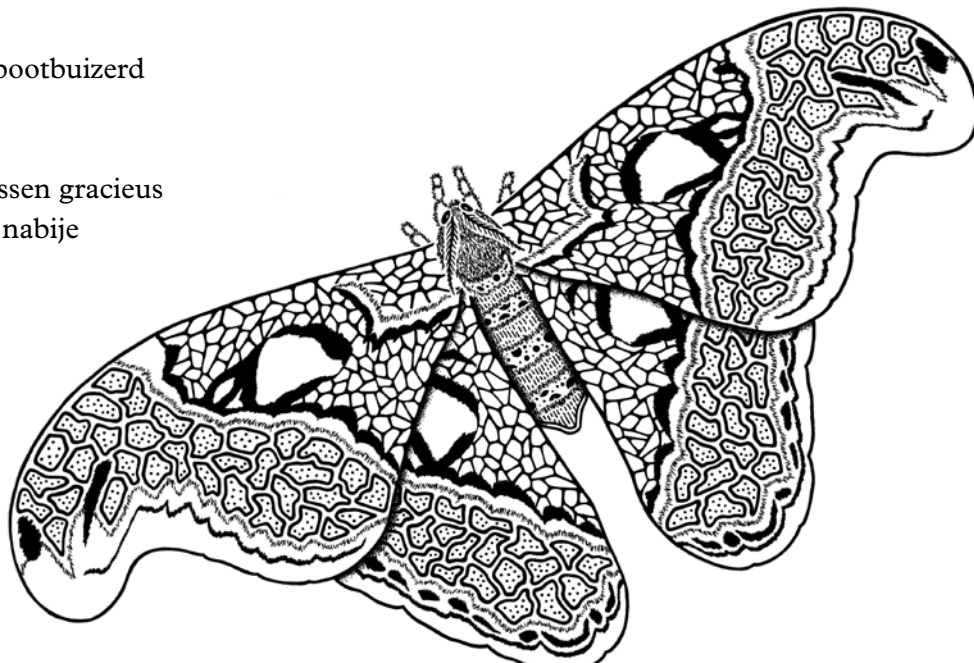
wentel je honk tot vleugels uitslaan
om dan daverend van andere

oorden in jezelf
te nestelen

staar uren naar een ruigpootbuizerd
zijn lichaam bestaat

uit een spanningsveld tussen gracieus
klieven en een zeldzaam nabije
spanwijdte

zie je?
enkel een raam is
nodig

Je bent mijn gast.

Kom binnen.

Welkom.

Dit is mijn schulp.

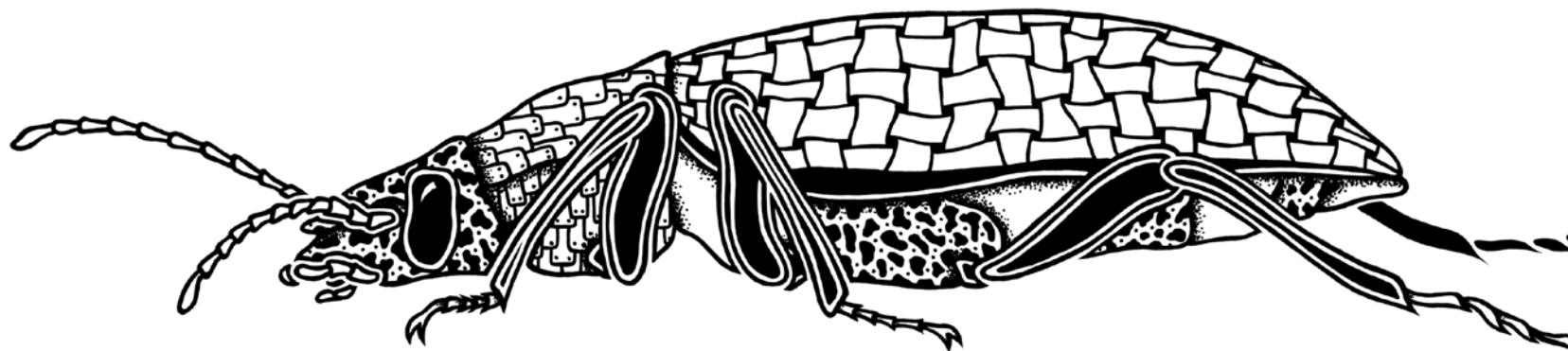

DRIJFHOREN

Je bent mijn gast.
Kom binnen.
Welkom.
Dit is mijn schulp.
Ben je bang? Om gezien te worden?
Even verlammend is de angst
om schroom te tonen.
Wankel. Ook al giet ik je in een mal.
Wees wankel.

Dit beeld is niet roerloos. Voel maar.
Het is kippenvel
dat zich bedenkt
en opnieuw
naar binnen keert.
Daar verder rilt. Braille binnenin.
Hoe jij me beweegt.
Voel maar. Deze woorden verklaren niets. Duiden niets,
dit is niet verhelderend.
Wat ze dan wel zijn? Een onuitputtelijke bron van anatomie avant la
lettre. Zo dadelijk
word ik eendimensionaal. Breek jij uit je lichaam
vertrouwen we elkaar
huid en lijf toe.
Ik, een contour in de marge.
Behoedzaam. Jouw toeschouwer.
Je hanteert je silhouetten met verve.
De verhouding tussen blootleggen en
verdwijnen is delicaat.
Dit beeld is werkelijkheid

en ontglipt me tegelijkertijd.
Hier mag je kenteren.
De overgave. Het versmelten.
Het lichaam zo wenden
dat het rilt van verstillig. De eerste kronkeling.
Stel het je voor. Met open mond. Hoe ver
onontgonnen handen kunnen reiken.
Hoe bedeesd. Dit nabij strelen.
Dit is omringen. Een poging tot
rondom rond verloren draaien.
Een lees oefening. In afwachting van
de onomkeerbaarheid.

De schelp
die je breekt
benoemen
en dan niet weten hoe verder
de stroom op.

